

A megoldás esélye

Debreczeni József legutóbb a tőle várható alapos elemzéssel örvendeztetett meg bennünket (Alternatíva nélkül? Népszabadság, 2011. február 5.). A kormány céljaival és az ellenzéki pártokkal kapcsolatos elemzésével egyetértek, ám a Fidesz leváltásához vezető útról másként gondolkodom. A mai pártok még megváltozott formában sem tudnak hozzájárulni az ország erkölcsi megújításához, ezért velük a Fidesszel szembeni esetleges együttműködésnek nem sok értelme van. Új erőre van szükség, ám ez a váltópárt még nem született meg, és kétséges, hogy hamarosan létre tud-e jönni.

[Kerék-Bárczy Szabolcs](#) | Népszabadság | 2011. február 16.

Ma a közélet előtt álló legnagyobb kihívás a politikai osztály hiteltelensége, amely közvetlenül a politika finanszírozásához kapcsolódik. A parlamentben jelenleg és az elmúlt húsz évben működő pártok mindegyike akarva és akaratlanul is egy korrupst rendszer fenntartója és működtetője. Ahhoz ugyanis, hogy egy párt bejusson az Országgyűlésbe 386 millió forintból kell lebonyolítani a kampányát, sok ezer ajánlószelvényt kell összegyűjtenie száznál több egyéni körzetben, mert csak így tud megfelelő számú területi és fővárosi listát állítani. Továbbá folytonosan jelen kell lennie az országos és a helyi médiában. Ehhez állandó központi és helyi csapatra, kiterjedt segítői hálózatra, infrastruktúrára, szakértőkre, jól kommunikáló politikai vezetőkre van szüksége, s ennek a rendszernek a fenntartásához rendkívül sok pénzzel kell rendelkeznie. 386 millió forint, illetve a törvény által biztosított éves párttámogatás nem elég! Újra és újra el kell mondani, hogy a párt- és kampányfinanszírozás rendszere, éppen ezért, a gazdasági és politikai élet összefonódására, sőt szerves egységére épül, amely a közéletet maffiaháló-szerűen működteti. Ebben a súlyosan antidemokratikus helyzetben túlnyomórészt tartók és tartottak vannak (mint hajdan a pártállami titkosszolgálatoknál), a választásokon a szavazók legfeljebb az induló bizalmat kölcsönzik a választott képviselőknek, akik legtöbbje utána nem a szavazóknak, hanem a maffiának tartozik elsősorban elszámolással. Tisztelet a kivételeknek! Talán nem véletlen, hogy minden súlyosabb következmény nélkül lehet Magyarországon világrekord összegekért autópályát, metrót építeni és Margit hidat följújtani, hogy az ügyészség semmi okot nem lát arra, hogy a Gripen vadászgépek aktáit átvegye a svéd hatóságoktól, és a sor még hosszasan folytatható. Időnként koncként odadobnak a közvéleménynek egy-egy kis halat, zuschlágokat, akiknek korrupszágán joggal lehet csámcsogni, ám akik csupán a jégjegy csúcsán fennakadt legapróbb ebihalak. Kétmillió forintnyi fizetési plafon ide vagy oda, a politikusok álláshalmazok, régen nem gondol senki arra, hogy egy-egy képviselő kettőszáznegyvenezer forintból kénytelen havonta élni. Minél alacsonyabb papíron a fizetés, annál biztosabbak lehetünk

abban, hogy azt a politikusok a közösből így vagy úgy, de kiegészítik. Nem a nyájas olvasó figyelmét kerülte el az elmúlt hónapokban a hír, hogy a kormány a kétharmados többségét felhasználva újraírta volna a korrupció melegágyának tekinthető párt- és kampányfinanszírozás szabályait. Ilyen hír nem volt.

Kevesen vannak, akik azt gondolják, hogy ők maguk, bár nem kívánnak a maffia részévé válni, de rövid távon együtt élnek vele, mert bíznak abban, hogy képesek lesznek belülről megváltoztatni, felrobbantani az ezerkarú maffiapolipót. Ez merő illúzió. Kiegyezés nem lehetséges a polippal, amely ragadozó, s ragadozó életmódjának a feladása a halálához vezetne.

A megoldást csak két feltétel egyszerre való teljesülése jelenthetné. Az egyik, hogy egy maroknyi bátor, főként az országot és a világot jól ismerő, valamely szakterületen jártas ember új alapokon létrehoz egy új politikai mozgalmat, és megállapodik ennek politikai stratégiájában. Elhatározzák, hogy az oligarchikus maffiahálózaton és a lényegében ennek alárendelt mai Országgyűlésen politikai értelemben kívülre helyezik magukat, azzal semmilyen közösséget nem vállalnak. Ez a csoport demokratákból áll, akik alkotmányos hatalomszerzésben gondolkodnak. Csak a polippal van bajuk, nem pedig a pártok versenyével. És mivel világosan látják, hogy a politikai közéletet manapság a Kádár-kor büszke örökösei uralják, akik csak társadalmi és gazdasági lecsúszást és – nem utolsósorban – az oligarchikus struktúrának az életben tartását és kiszélesítését tudják garantálni, ezért velük élesen szembe helyezkednek. Ebből az is következik, hogy az új mozgalom nem lehet más, mint szabadelvű konzervatív.

A másik feltétel ezen csapat munkája anyagi alapjainak megteremtése. Jelentős mennyiségű pénz nélkül még akkor sem tud eredménnyel kecsegtető politikai alternatívaképzővé válni, ha az anyagi függetlenséget biztosító háttérrel rendelkező emberekből áll is. A politika egy képviseleti demokráciában ugyanolyan professzionális tevékenység, mint minden más szakma, így a legtöbb politikus csak főállásban tud eredményes munkát végezni. Országos szervezetet kell kiépíteni, meg kell teremteni a társadalmi bázist és kiterjedt fizikai infrastruktúrát kell létrehozni és működtetni – ez napi tizenkét órai erőfeszítést igényel sok embertől. Mivel ez az új párt éppen annak akar véget vetni, hogy a korrupció maffia önmagának különböző arcait mutassa meg időről időre más-más kormány képében feltűnve, és abban sem érdekelt, hogy a maffia egy másikra cserélődjön föl, ezért csak a széles nyilvánosság előtt vállalt és bemutatott finanszírozás a járható út. Aki nem egyszerűen politikai változást akar ma ebben az országban, hanem erkölcsi megújulást és a demokrácia helyreállítását, annak szakmai tudását és/vagy pénzét nyíltan kell az új mozgalomnak följánlania. Ezért cserébe nyilván a párt működésének teljes átláthatóságát várhatja el, és a finanszírozás csak addig tart, ameddig az elvek, a célok és a tettek összhangban vannak egymással.

A legtöbb cselekvőképes honfitársunk számára szemmel láthatóan még nem csorbult annyira a demokrácia Magyarországon és nem fejt ki olyan káros hatást a közélet maffiaszerűvé válása, ami nyílt tettekre sarkallna. A nagy kérdés az, hogy a következő hónapokban eljön-e számukra ez a pillanat? Túl sokáig nem lehet várni. Hazánk nem a spontán, alulról szerveződő mozgalmak országa, ezért az értelmiség egy csoportjának kell kezébe vennie a kezdeményezést. Nem hiszek abban, hogy belülről meg lehet változtatni a mai pártokat, de ennek a gondja legyen azoké, akik erre vállalkoznak. Az ország talpra állásának a vezető ereje azonban olyan erő lehet, amely szakít a politizálás mai magyar gyakorlatával. Előbb ezt az erőt kell létrehozni, a szövetségkeresés csak ezután következhet. Nagy a veszélye annak, hogy a társadalom végleg kiegyezik a maffiával az „élni és élni hagyni” elve alapján. Ez Kádár János posztumusz győzelmével érne fel. Ezt akarjuk?